

Uitgifte

Repertoriumnummer 2021 /
Datum van uitspraak 9 maart 2021
Rolnummer 2020/AA/497

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Antwerpen

Afdeling Antwerpen

Kamer 8

Arrest

NV S1, Handelsmaatschappij, schuldeiser, met als raadsman Me Ad1, advocaat,
die pleit,

tegen:

1. **Me Md.**, schuldbemiddelaar, aanwezig ter zitting;

 2. **B.**, Handelsmaatschappij, schuldeiser, met als raadsman Me Ad2, advocaat, die pleit,

 3. **de h. X.**, schuldenaar;

 4. **S2**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;

 5. **NV S3**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;

 6. **S4**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;

 7. **S5**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;

 8. **S6**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;
- 3 t.e.m. 8 niet aanwezig.

Het hoger beroep is gericht tegen het vonnis van 17 november 2020 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

1. FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

Op 16 augustus 2017 diende de h. X. een verzoek in ter griffie van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, tot het bekomen van een collectieve schuldenregeling.

Bij beschikking van 18 augustus 2017 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, werd het verzoek toelaatbaar verklaard en werd Me Md. aangesteld als schuldbemiddelaar.

Op 22 oktober 2019 verzond de schuldbemiddelaar een ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling aan alle betrokken partijen. In deze minnelijke aanzuiveringsregeling werd aan de h. X. maandelijks een leefgeld van 1.000 euro toegekend. Gelet op het inkomen van de h. X. (1.900 euro per maand) kon er aldus een aanzienlijk saldo worden gespaard op de rubriekrekening. Ondertussen voorzag de rubriekrekening al een saldo van 110.000 euro dat pondspondsgewijs kon verdeeld worden. De totale schuldenlast bedraagt 455.210,84 euro en de minnelijke aanzuiveringsregeling voorziet een duurtijd van zeven jaar.

Met schrijven van 22 november 2019 tekende schuldeiser B. bezwaar aan tegen de minnelijke aanzuiveringsregeling.

B. kon immers niet akkoord gaan met de vordering van 323.402,90 euro die werd opgenomen in de aanzuiveringsregeling voor schuldeiser S1. B. en S1 waren immers in de loop van 2015 samen betrokken bij een notariële verdeling voordat de h. X. een verzoekschrift tot collectieve schuldenregeling had neergelegd. Tijdens de procedure bij de notaris werd door de raadsman van S1 meegedeeld dat zijn *“cliënt bereid is om ten aanzien van de verdeling abstractie te maken van de 330.000 euro, maar het exacte bedrag waarmee dan voor cliënte rekening gehouden moet worden is 140.000 euro + 10.697,53 euro”* (=intresten) (stuk 1 dossier B.). Aangezien B. op de hoogte was van het gegeven dat er een uitdrukkelijke schuldenkenning was voor de som van 140.000 euro, tekende zij bezwaar aan.

Met een vonnis van 17 november 2020 legde de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, een definitieve gerechtelijke aanzuiveringsregeling voor de duur van vijf jaar op. Alle aangegeven schuldvorderingen werden opgenomen in deze aanzuiveringsregeling zo ook deze van S1 maar begroot op 145.848,59 euro inclusief kosten en rechtsplegingsvergoeding. Vervolgens werd S1 opgelegd om het nodige te doen om de nog betwiste resterende schuldvordering te heractiveren en verder in staat te stellen en bij gebreke hieraan wordt er geacht dat S1 afstand doet van zijn resterende schuldvordering.

Tegen dit vonnis tekent S1 hoger beroep aan, met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van dit arbeidshof op 23 december 2020.

2. EISEN IN HOGER BEROEP

Met conclusie van 25 januari 2021 vordert S1:

“Om het hoger beroep van concludante toelaatbaar en gegrond te verklaren;

Dientengevolge het vonnis van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen van 17 november 2020, in de zaak gekend onder rolnummer 17/659/B, deels te vernietigen en opnieuw rechtdoend, doende wat de eerste rechter had moeten doen:

Voor recht te zeggen dat de vordering van B., voor zover het arbeidshof geen redenen zou zien om ze ambtshalve ontoelaatbaar te verklaren, af te wijzen als ongegrond.

De schuldvordering van S1 ten bedrage van 323.402,90 EUR, zoals opgegeven in haar aangifte van 10 september 2018, op te nemen in de gerechtelijke aanzuiveringsregeling en deze aan de h. X. op te leggen. Meest ondergeschikt, alvorens recht te doen, van zowel B. als het Federale Participatiefonds de overlegging te bevelen van de overeenkomst tussen B. en het Participatiefonds betreffende de borgstelling door deze laatste van de door B. aan S8 verstrekte lening, alsook van het volledige (terug)betalingsdossier van elk van deze beide partijen, dit conform artikelen 871 respectievelijk 877 van het Gerechtelijk Wetboek.

Kosten als naar recht.”

Met conclusie van 4 februari 2021 vordert B.:

“Het hoger beroep van S1 te horen afwijzen als zijnde ontvankelijk doch ongegrond;

Het vonnis gewezen door de 13^e Kamer bij de Arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen op 17 november 2020 en gekend onder AR 17/659/B te horen bevestigen;

Kosten als naar recht.”

3. ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep dat tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte werd ingesteld, is ontvankelijk.

4. TEN GRONDE

4.1. Oorspronkelijk belang

B. heeft wel degelijk een belang om een bezwaar in te dienen tegen de minnelijke aanzuiveringsregeling, niet alleen omdat iedereen in samenloop zit maar ook omdat zij er baat bij heeft dat de wettelijke bepalingen zoals omschreven in artikel 1675/10, § 3 van het Gerechtelijk Wetboek, worden nageleefd.

Door de aanvaarding van een schuld die tussen de h. X. en S1 nog niet is uitgeklaard, zoals blijkt uit een vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan (stuk 8 dossier S1), kan B. financieel een groot nadeel ondervinden.

B. heeft dan ook een dadelijk, rechtstreeks, rechtmatig en wettig belang.

4.2. *Betwiste schuldvordering*

S1 heeft een aangifte van schuldvordering ingediend en was hierbij gerechtigd om opgave te doen van haar volledige uitstaande vordering. Volgens haar belooft deze op de som van 323.402,90 euro.

Vervolgens moet er overeenkomstig artikel 1675/10, § 3 van het Gerechtelijk Wetboek worden nagegaan of en in welke mate deze schuldvordering is betwist. Dit artikel stelt immers duidelijk dat alleen de niet betwiste schuldvorderingen of diegene die bij titel zijn vastgesteld, kunnen worden opgenomen in het ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling.

Uit de bijgevoegde stukken en conclusies blijkt dat de vordering van S1 een initieel betwiste schuldvordering is aangezien er dienaangaande nog steeds een procedure hangende is voor de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen (AR A/15/03268).

Omtrent de historiek van deze schuld kan samenvattend worden gesteld dat aan de h. X., in diens functie van zaakvoerder van S9, ernstige nalatigheden werden verweten zodat S1 hem hiervoor persoonlijk aansprakelijk heeft gesteld ingevolge onverantwoord bestuur. S1, die het handelsfonds van de inmiddels failliet verklaarde S9 had overgenomen, ging op 12 september 2014 over tot dagvaarding van de h. X. teneinde een schadevergoeding te bekomen van 300.000 euro. In onderschikte orde werd gevraagd in ieder geval reeds een provisioneel vonnis van 140.000 euro uit te spreken nu voor dit bedrag een schulderkenning werd neergelegd (stuk 7 dossier S1).

Nu S1 een schadevergoeding vorderde van de h. X., diende S1 deze schade te bewijzen. Voor een gedeelte van de vordering verwees S1 dienaangaande naar de schulderkenning van de h. X. ten belope van 140.000 euro. Voor de overige 160.000 euro had S1 klaarblijkelijk nog geen bewijselementen.

Bij vonnis van 29 februari 2016 kende de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, thans ondernemingsrechtbank, het niet betwist bedrag toe van 140.000 euro hoofdsom en verzond de hoofdvordering van S1 voor het meer gevorderde naar de bijzondere rol voor verdere instaatstelling (stuk 8 dossier S1).

Dit vonnis werd op 18 maart 2016 aan de h. X. betekend en is bij gebreke aan hoger beroep binnen de wettelijke termijn van één maand in kracht van gewijsde gegaan. Voor de som van 145.848,59 euro was er met andere woorden een uitvoerbare titel.

S1 heeft de procedure tot hier toe niet verder benaarstigd.

Uit de stukken blijkt met andere woorden dat er een veroordeling is tot de betaling van 140.000 euro meer dagvaardingskosten en rechtsplegingsvergoeding. De rest van de vordering, zijnde 160.000 euro, werd naar de bijzondere rol verwezen en dient met andere woorden onmiskenbaar als een betwiste schuldvordering te worden beschouwd.

De discussie of B. door het instellen van een bezwaar tegen de minnelijke aanzuiveringsregeling hierdoor een regeling inter partes in vraag stelt is niet alleen incorrect maar doet ook niets terzake nu het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 29 februari 2016 van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, thans ondernemingsrechtbank, op zich reeds aantoonde dat er een betwiste schuldvordering is tussen S1 en de h. X. Zoals B. terecht aanhaalt heeft zij nooit de rechtsvordering op zich betwist doch wel de begroting van de aangifte in de collectieve schuldenregeling. Evenmin heeft B. gesteld dat er slechts een aangifte kan worden gedaan op voorwaarde dat de schuldeiser over een uitvoerbare titel beschikt. Zij heeft er zich toe beperkt de voorwaarden, opgesomd in artikel 1675/10, §3 van het Gerechtelijk Wetboek toe te passen om te concluderen dat er een niet betwiste schuldvordering is ten belope van 140.000 euro, welke thans blijkt uit een titel.

De bewering dat de h. X. zelf geen bezwaar heeft ingediend en de schuldvordering derhalve niet betwist, is evenmin ernstig aangezien uit het tussengekomen vonnis van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, thans ondernemingsrechtbank, van 29 februari 2016 wel degelijk blijkt dat de h. X. de vordering van S1 wel degelijk betwist. Er kan dan ook geen sprake zijn van een feitelijk vermoeden zoals S1 ten onrechte opwerpt.

Zoals B. uitvoerig in haar conclusie omschrijft kan de h. X. bovendien zijn eigen redenen hebben om deze schuldvordering in de collectieve schuldenregeling niet te betwisten en na vijf jaar kwijtschelding ervan te bekomen, liever dan een uitvoerbare titel te krijgen bij de ondernemingsrechtbank. Dit alles neemt niet weg dat het vonnis van 29 februari 2019 van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, thans ondernemingsrechtbank, op afdoende wijze aantoonde dat het om een betwiste schuldvordering gaat die niet had mogen worden opgenomen in de minnelijke aanzuiveringsregeling.

Evenmin kan S1 zich beroepen op feitelijke vermoedens door de erkenning van de volledige schuld door de schuldbemiddelaar, nu er wel degelijk bezwaar door B. is ingediend. Na de indiening van een bezwaar dient dit bezwaar en de schuldvordering waarop het

bezwaar van toepassing is, ten gronde te worden onderzocht, hetgeen de eerste rechter heeft gedaan.

De argumenten die S1 ten slotte in ondergeschikte orde ontwikkelt tegen B. met betrekking tot het Participatiefonds zijn niet dienend nu S1 de aangifte van schuldvordering van B. niet eerder heeft betwist. De termijn om bezwaar in te dienen is thans reeds ruimschoots verstreken (artikel 1675/10, § 4 van het Gerechtelijk Wetboek). Dit argument maakt ten andere geen deel uit van de saisine van het Arbeidshof nu dit argument niet in eerste aanleg werd opgeworpen en de eerste rechter zich hierover niet heeft uitgesproken.

Besluit

Uit het vonnis van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, thans ondernemingsrechtbank, van 29 februari 2016 blijkt dat de door S1 ingediende schuldvordering ten belope van 323.402,90 euro gedeeltelijk is betwist zodat de eerste rechter terecht heeft geoordeeld dat de schuldvordering van S1 slechts kan worden opgenomen voor de niet betwiste som van 145.848,59 euro. S1 werd terecht gevraagd om het nodige te doen om tijdens de duurtijd van deze aanzuiveringsregeling zijn nog betwiste schuldvordering te heractiveren en verder in staat te stellen. Doet hij dit niet dan wordt S1 geacht afstand te doen van zijn resterende schuldvordering.

Het hoger beroep is niet gegrond en dient te worden afgewezen.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het vonnis van 17 november 2020 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Stelt vast dat aan deze procedure geen gerechtskosten verbonden zijn.

Aldus gewezen door:

..., raadsheer,

en uitgesproken door de voorzitter van de achtste kamer van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Antwerpen, zitting houdend te Antwerpen in openbare terechtzitting van 9 maart 2021 met bijstand van ..., griffier.